

**Mesajul Sfântului Părinte
pentru Ziua Mondială a Misiunilor**

19 octombrie 2025

Misionari ai speranței între neamuri

Iubiți frați și surori,

Pentru Ziua Misionară Mondială din Anul jubiliar 2025, al cărui mesaj este speranța (cf. *Bula Spes non confundit*, 1), am ales acest moto: „Misionari ai speranței între neamuri”. El amintește fiecărui creștin și Bisericii, comunitate a celor botezați, vocația fundamentală de a fi, pe urmele lui Cristos, mesageri și constructori ai speranței. Urez tuturor un timp de har cu Dumnezeu fidel care ne-a renăscut în Cristos înviat „pentru o speranță vie” (cf. *1Pt* 1,3-4); și doresc să amintesc câteva aspecte relevante ale identității misionare creștine, ca să ne putem lăsa conduși de Duhul lui Dumnezeu și să ardem de zel sfânt pentru o nouă perioadă evanghelizatoare a Bisericii, trimisă să reînsofletească speranța într-o lume asupra căreia apasă umbre întunecate (cf. Scrisoarea enciclică *Fratelli tutti*, 9-55).

1. Pe urmele lui Cristos, speranța noastră

Celebrând primul Jubileu ordinar al celui de-al Treilea Mileniu după cel din 2000, ținem privirea îndreptată spre Cristos care este centrul istoriei, „același ieri și astăzi și pentru totdeauna” (*Evr* 13,8). El, în sinagoga din Nazaret, a declarat împlinirea Scripturii în „ziua de azi” a prezenței sale istorice. Astfel s-a revelat ca Trimisul de Tatăl cu ungerea Duhului Sfânt pentru a aduce vestea bună a împărăției lui Dumnezeu și a inaugura „anul de har al Domnului” pentru toată omenirea (cf. *Lc* 4,16-21).

În această mistică „astăzi” care durează până la sfârșitul lumii, Cristos este împlinirea mântuirii pentru toți, îndeosebi pentru aceia a căror unică speranță este Dumnezeu. El, în viața sa pământească, „a trecut făcând bine și vindecându-i pe toți” de rău și de Cel Rău (cf. *Fap* 10,38), redând celor nevoiași și poporului speranța în Dumnezeu. În afară de asta, a experimentat toate fragilitățile umane, în afară de cea a păcatului, trecând și prin momente critice, care putea induce la disperare, ca în agonia din Ghetsemani și de pe cruce. Însă Isus încredința totul lui Dumnezeu Tatăl, ascultând cu încredere totală de proiectul său de mântuire pentru omenire, proiect de pace pentru un viitor plin de speranță (cf. *Ier* 29,11). Astfel a devenit Misionarul divin al mântuirii, model suprem al celor care de-a lungul secolelor duc înainte misiunea primită de Dumnezeu și în încercările extreme.

Prin discipolii săi, trimiși la toate popoarele și însoțiți mistic de el, Domnul Isus continuă slujirea sa de speranță pentru omenire. El se apleacă și astăzi asupra fiecărei persoane sărace, suferinde, disperate și oprimată de rău, pentru a vărsa „peste rănile sale uleiul mângâierii și vinul speranței” (*Prefață „Isus bun samaritean”*). Ascultătoare față de Domnul și Învățătorul său și cu însuși spiritul său de slujire, Biserica, o comunitate a discipolilor-misionari ai lui Cristos, prelungește această misiune, oferind viața pentru toți în mijlocul neamurilor. Deși trebuie să înfrunte, pe de o parte, persecuții, suferințe și dificultăți și, pe de altă parte, propriile imperfecțiuni și căderi din cauza

slăbiciunilor fiecărui membru, ea este în mod constant stimulată de iubirea lui Cristos de a continua unită cu el pe acest drum misionar și de a aduna, ca și el și împreună cu el, strigătul omenirii, ba chiar, geamătul fiecărei creaturi care așteaptă răscumpărarea definitivă. Iată Biserica pe care Domnul o cheamă dintotdeauna și pentru totdeauna să meargă pe urmele sale: „nu o Biserică statică, [ci] o Biserică misionară, care merge cu Domnul de-a lungul drumurilor din lume” (*Omilie la Liturgia de încheiere a Adunării Generale Ordinare a Sinodului Episcopilor*, 27 octombrie 2024).

De aceea să ne simțim inspirați și noi să pornim la drum pe urmele Domnului Isus pentru a deveni, cu el și în el, semne și mesageri ai speranței pentru toți, în fiecare loc și circumstanță pe care Dumnezeu ni le dăruiește să le trăim. Fie ca toți botezații, discipoli-misionari ai lui Cristos, să facă să strălucească speranța sa în fiecare colț al pământului!

2. Creștinii, purtători și constructori ai speranței între neamuri

Urmându-l pe Cristos Domnul, creștinii sunt chemați să transmită vestea bună împărtășind condițiile concrete de viață ale celor pe care îi întâlnesc și devenind astfel purtători și constructori ai speranței. De fapt, „bucuria și speranța, tristețea și angoasa oamenilor de azi, mai ales ale săracilor și ale celor care suferă, sunt și bucuria și speranța, tristețea și angoasa ucenicilor lui Cristos și nu există nimic cu adevărat omenesc care să nu aibă ecou în inimile lor” (*Gaudium et spes*, 1).

Această afirmație celebră a Conciliului Vatican II, care exprimă simțirea și stilul comunităților creștine în fiecare perioadă, continuă să-i inspire pe membri și îi ajută să meargă cu frații și surorile lor în lume. Mă gândesc îndeosebi la voi, misionari și misionare *ad gentes*, care, urmând chemarea divină, ați mers în alte națiuni pentru a face cunoscută iubirea lui Dumnezeu în Cristos. Mulțumesc din inimă! Viața voastră este un răspuns concret la mandatul lui Cristos înviat, care i-a trimis pe discipoli să evanghelizeze toate popoarele (cf. *Mt* 28,18-20). Astfel voi amintiți vocația universală a celor botezați să devină, cu forța Duhului și angajarea zilnică, misionari între neamuri ai mării speranțe dăruite nouă de Domnul Isus.

Orizontul acestei speranțe depășește realitățile lumești trecătoare și se deschide la cele divine, pe care deja le pregustăm în prezent. De fapt, așa cum amintea Sfântul Paul al VI-lea, mântuirea în Cristos, pe care Biserica o oferă tuturor ca dar al milostivirii lui Dumnezeu, nu este numai „imanentă, pe măsura nevoilor materiale sau și spirituale care [...] se identifică total cu dorințele, speranțele, ocupațiile, luptele temporale, ci, de asemenea, o mântuire care depășește toate aceste limite pentru a se realiza într-o comuniune cu unicul Absolut, cel al lui Dumnezeu: mântuire transcendentă, escatologică, ce are desigur începutul său în această viață, dar care se împlinește în veșnicie” (Exortația apostolică *Evangelii nuntiandi*, 27).

Însuflețite de o speranță așa de mare, comunitățile creștine pot să fie semne de omenire nouă într-o lume care, în zonele mai „dezvoltate”, arată simptome grave de criză a umanului: sentiment răspândit de rătăcire, singurătate și abandonare a bătrânilor, dificultate de a găsi disponibilitatea la ajutorarea celui care trăiește lângă noi. Dispare, în națiunile mai avansate tehnologic, proximitatea: toți suntem interconectați, dar nu suntem în relație. Eficientismul și alipirea de lucruri și de ambiții ne induc să fim centrați pe noi înșine și incapabili de altruism. Evanghelia, trăită în comunitate, ne poate restitui o umanitate integră, sănătoasă, răscumpărată.

Prin urmare, reînnoiesc invitația de a face acțiunile indicate în *Bula de convocare a Jubileului* (nr. 7-15), cu atenție deosebită față de cei mai săraci și slabi, față de bolnavi, față de bătrâni, față de cei excluși de societatea materialistă și consumistă. Și de a face asta cu stilul lui Dumnezeu: cu apropiere, compasiune și duiosie, îngrijind relația personală cu frații și surorile în situația lor concretă (cf. Exortația apostolică *Evangelii gaudium*, 127-128). Atunci, adesea vor fi ei cei care ne vor învăța să trăim cu speranță. Și prin contactul personal vom putea transmite iubirea Inimii compătimitoare a Domnului. Vom experimenta că „Inima lui Cristos [...] este nucleul viu al primei vestiri” (Scrisoarea enciclică *Dilexit nos*, 32). De fapt, luând din acest izvor, se poate oferi cu simplitate speranța primită de la Dumnezeu (cf. *1Pt* 1,21), ducând altora aceeași mângâiere cu care suntem mângâiați de Dumnezeu (cf. *2Cor* 1,3-4). În Inima umană și divină a lui Isus Dumnezeu vrea să vorbească inimii fiecărei persoane, atrăgându-i pe toți la iubirea sa. „Noi am fost trimiși să continuăm această misiune: să fim semn al Inimii lui Cristos și al iubirii Tatălui, îmbrățișând lumea întreagă” (*Discurs adresat participanților la Adunarea generală a Opereleor Misionare Pontificale*, 3 iunie 2023)

3. A reînnoi misiunea speranței

În fața urgenței misiunii speranței astăzi, discipolii lui Cristos sunt cei dintâi chemați să se formeze pentru a deveni „artizani” de speranță și restauratori ai unei umanități adesea distrase și nefericite.

În acest scop, trebuie reînnoită în noi spiritualitatea pascală, pe care o trăim în fiecare celebrare euharistică și mai ales în Triduum-ul Pascal, centru și culme a anului liturgic. Suntem botezați în moartea și învierea răscumpărătoare a lui Cristos, în Paștele Domnului care marchează primăvara veșnică a istoriei. Așadar, suntem „oameni ai primăverii”, cu o privire plină mereu de speranță de împărtășit cu toți, pentru că în Cristos „credem și știm că moartea și ura nu sunt ultimele cuvinte” asupra existenței umane (cf. *Cateheză*, 23 august 2017). De aceea, din misterele pascale, care se realizează în celebrările liturgice și în sacramente, luăm încontinuu forța Duhului Sfânt cu zelul, determinarea și răbdarea pentru a lucra în domeniul vast al evanghelizării lumii. „Cristos înviat și glorios este izvorul profund al speranței noastre și nu ne va lipsi ajutorul său pentru a îndeplini misiunea pe care el ne-o încredințează” (Exortația apostolică *Evangelii gaudium*, 275). În el trăim și mărturisim acea speranță sfântă care este „un dar și o misiune pentru fiecare creștin” (*Speranța este o lumină în noapte*, Cetatea Vaticanului, 2024, 7).

Misionarii speranței sunt bărbați și femei ai rugăciunii, pentru că „persoana care speră este o persoană care se roagă”, așa cum sublinia venerabilul cardinal Van Thuan, care a menținut vie speranța în lunga suferință a închisorii grație forței pe care o primea din rugăciunea perseverentă și din Euharistie (cf. F.X. Nguyen Van Thuan, *Il cammino della speranza [Drumul speranței]*, Roma, 2001, nr. 963). Să nu uităm că rugăciunea este prima acțiune misionară și în același timp „prima forță a speranței” (*Cateheză*, 20 mai 2020).

De aceea, să reînnoim misiunea speranței pornind de la rugăciune, mai ales cea făcută cu cuvântul lui Dumnezeu și îndeosebi cu *Psalmii*, care sunt o mare simfonie de rugăciune al cărei compozitor este Duhul Sfânt (cf. *Cateheză*, 19 iunie 2024). *Psalmii* ne educă să sperăm în adversități, să discernem semnele de speranță și să avem dorința „misionară” constantă ca Dumnezeu să fie lăudat de toate popoarele (cf. *Ps* 41,12; 67,4). Rugându-ne, ținem aprinsă

scânteia speranței, aprinsă de Dumnezeu în noi, ca să devină un mare foc, care luminează și încălzește pe toți în jur, și cu acțiuni și gesturi concrete inspirate de rugăciunea însăși.

În sfârșit, evanghelizarea este întotdeauna un proces comunitar, asemenea caracterului speranței creștine (cf. Benedict al XVI-lea, Scrisoarea enciclică *Spe salvi*, 14). Acest proces nu se termină cu prima vestire și cu botezul, ci continuă cu construirea comunităților creștine prin însoțirea fiecărui botezat pe drum pe calea evangheliei. În societatea modernă, apartenența la Biserică nu este niciodată o realitate dobândită o dată pentru totdeauna. De aceea, acțiunea misionară de a transmite și a forma credința matură în Cristos este „paradigma fiecărei opere a Bisericii” (Exortăția apostolică *Evanghelii gaudium*, 15), o operă care cere comuniune de rugăciune și de acțiune. Insist iarăși asupra acestei sinodalități misionare a Bisericii, precum și asupra slujirii Operelor Misionare Pontificale în promovarea responsabilității misionare a botezaților și susținerea noilor Biserici particulare. Și vă îndemn pe voi toți, copii, tineri, adulți, bătrâni, să participați activ la misiunea evanghelizatoare comună cu mărturia vieții voastre și cu rugăciunea, cu sacrificiile voastre și cu generozitatea voastră. Mulțumesc din inimă pentru aceasta!

Dragi surori și dragi frați, să ne adresăm Mariei, Mama lui Isus Cristos, speranța noastră. Ei să-i încredințăm dorința pentru acest Jubileu și pentru anii viitori: „Fie ca lumina speranței creștine să ajungă la fiecare persoană, ca mesaj al iubirii lui Dumnezeu adresat tuturor! Și fie ca Biserica să fie martoră fidelă a acestei vești în fiecare parte a lumii!” (Bula *Spes non confundit*, 6).

*Roma, Sfântul Ioan din Lateran,
25 ianuarie 2025,*

Franciscus

(traducere – pr. Mihai Patrașcu)